

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 514/2012-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. V. D., N., zastúpeného advokátskou kanceláriou B., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. J. B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9 Co/123/2011 z 30. novembra 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. V. D. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. marca 2012 faxom a 13. marca 2012 poštou doručená sťažnosť Mgr. V. D., N. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátskou kanceláriou B., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. J. B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných

práv a slobôd (ďalej len „listina“), a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co/123/2011 z 30. novembra 2011.

Z obsahu sťažnosti a z príloh k nej pripojených ústavný súd zistil tieto skutočnosti:

Návrhom na začatie konania (žalobou) sa sťažovateľ (žalobca) domáhal na Okresnom súde Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) vo vzťahu k A. H. (ďalej len „žalovaný v 1. rade“) a obchodnej spoločnosti S., s. r. o. (ďalej len „žalovaný v 2. rade“), určenia neplatnosti zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva uzavretej 26. februára 2008 medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade. Predmetné konanie bolo na okresnom súde vedené pod sp. zn. 10 C/152/2008. Okresný súd vo veci samej (o určenie neplatnosti zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva) rozhodol rozsudkom sp. zn. 10 C/152/2008 z 3. februára 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva uzatvorená medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade je neplatná. O trovách konania rozhodol tak, že o nich bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 25 Co/56/2010 z 15. decembra 2010 rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdil (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Po právoplatnosti rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu okresný súd uznesením sp. zn. 10 C/152/2008 z 28. marca 2011 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) rozhodol tak, že žalovaného v 1. rade a žalovaného v 2. rade zaviazal spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi (žalobcovi) trovy konania vo výške 2 214,65 €. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ (žalobca) a žalovaný v 2. rade včas odvolanie.

Sťažovateľ v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu namietal, že okresný súd vyplnil domnelú medzeru vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) interpretáciou vecne úplne

nepríslušného právneho predpisu. Vyslovil názor, že uznesenie okresného súdu nedostatočne rozlišuje hranicu medzi pojmami „predmet konania“ a „to, čoho sa právna služba týka“, pretože predmetom konania síce bolo určenie neplatnosti právneho úkonu, ale právna služba sa nepochybne týkala bytu, vo vzťahu ktorému mal rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu slúžiť ako nepriamy podklad na dosiahnutie zápisu vlastníckeho práva žalobcu k bytu v katastri nehnuteľností. Nesúhlasil s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, o ktorý sa oprel okresný súd.

Krajský súd uznesením sp. zn. 9 Co/123/2011 z 30. novembra 2011 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“ alebo „namietané rozhodnutie“) rozhodol tak, že uznesenie okresného súdu zmenil tak, že žalovaného v 1. rade a žalovaného 2. rade zaviazal spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi (žalobcovi) trovy konania vo výške 1 936,84 €. Uznesenie okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 13. januára 2012.

Okresný súd odôvodnil svoje rozhodnutie v časti podstatnej pre účely konania o sťažnosti sťažovateľa takto: *«V rámci náhrady trov právneho zastúpenia navrhovateľ požadoval priznanie tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby podľa §10 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len citovanej vyhlášky). S týmto názorom však súd nesúhlasí a poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR 2 M Cdo 18/2008 zo dňa 30. 11. 2009, ktorého právna veta znie: „V zmysle ustálenej súdnej praxe ako rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR, sa základ pre výpočet trov právneho zastúpenia určuje na základe rovnakých kritérií, ako základ pre výpočet súdneho poplatku vyrubovaného vo veci. Ak predmetom konania je určenie neplatnosti právneho úkonu, posudzuje sa, či preskúmaný právny úkon bol urobený v súlade s právnymi predpismi, čo predstavuje skutočnosť objektívne neoceniteľnú peniazmi, pri výpočte trov právneho zastúpenia treba preto v prípade sporovom o určenie neplatnosti právneho úkonu vychádzať zo základu tarifnej odmeny podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.“ Hodnota 1 celého úkonu právnej služby tak bola určená podľa § 11 ods. 1 citovanej vyhlášky v znení do 30. 5. 2009 a podľa § 11 ods. 1 písm. a) citovanej vyhlášky v znení od 1. 6. 2009.»*

Krajský súd odôvodnil namietané rozhodnutie v časti podstatnej pre účely konania o sťažnosti sťažovateľa takto: „*Po prejednaní veci odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne posúdil nárok navrhovateľa na náhradu trov konania v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 OSP, ale nesprávne postupoval pri určení výšky náhrady, pričom odvolací súd dodáva, že súd prvého stupňa pre určenie výšky náhrady trov konania (sadzby odmeny za právnu pomoc) správne vychádzal z výpočtového základu podľa § 11 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom do 31. mája 2009 a podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom od 1. júna 2009.*

V preskúmvanej veci podal navrhovateľ návrh na určenie zmluvy o zabezpečovacom záväzku prevodom práva za neplatnú. Hodnotu predmetu navrhovateľom požadovaného určenia nemožno vyjadriť v peniazoch. I keby bolo podanie tohto návrhu jedným z viacerých procesných prostriedkov, ktorými navrhovateľ sleduje dosiahnutie takého konečného cieľa, ktorý je vyjadriteľný v peniazoch (t. j. i keby navrhovateľovi v konečnom dôsledku išlo o byt v hodnote 1.340.000 Sk, teda 44.479,85 eura), nemožno prihliadať, že návrhom na určenie neúčinnosti právneho úkonu sa má (a môže) iba odstrániť existujúcu právnu neistotu v otázke týkajúcej sa jednej stránky právneho úkonu (v otázke jeho platnosti alebo neplatnosti), podaným návrhom navrhovateľa sa teda nemá (a ani nemôže) priamo priznať právo, hodnota ktorého je vyjadriteľná v peniazoch.“

Uznesenie krajského súdu sťažovateľ napáda na základe tejto argumentácie:

«Podľa Sťažovateľa v namietanom konaní postupom všeobecných súdov boli porušené jeho základné práva... tým, že Prvostupňový, ako aj Krajský súd pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vychádzali z vecne nepríslušného ustanovenia Vyhlášky. Predmetom konania síce bolo určenie neplatnosti právneho úkonu, právna služba sa však nepochybne týkala bytu, vo vzťahu ktorému mal navrhovaný rozsudok slúžiť ako podklad pre dosiahnutie zápisu vlastníckeho práva Sťažovateľa k bytu v katastri nehnuteľnosti. Z ceny bytu bolo možné vypočítať základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v súlade s § 10 ods. 2 Vyhlášky. ...

Po formálnej stránke Prvostupňový súd síce aplikoval vecne správnu právnu normu, ale túto normu nesprávne interpretoval, vyplňujúc domnelé medzery Vyhlášky interpretáciou vecne nepríslušného právneho predpisu, a to zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch (ďalej len „Zákon o súdnych poplatkoch“). Na základe takéhoto svojvoľného postupu Prvostupňový súd priznal Sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia za vykonané úkony advokátom podľa nesprávneho ustanovenia Vyhlášky. Krajský súd, hoci mal právnu možnosť, toto pochybenie neodstránil, čo spôsobilo negatívny postih procesné úspešnej sporovej strany súdneho konania tým, že Sťažovateľ bol ukrátený v nepriznaní náhrady trov konania v požadovanej výške. ...

Podaným žalobným návrhom sa síce Sťažovateľ domáhal vyslovenia autoritatívneho výroku zo strany súdu, že zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva je neplatná, ale s osobitným zámerom definitívnym a konečným spôsobom odstrániť právne prekážky v rámci zápisu vlastníckeho práva k bytu do katastra nehnuteľností. Poskytovanie právnych služieb sa teda netýkalo predmetu konania (určenia neplatnosti právneho úkonu), ale práve sporného bytu, čo predstavuje právne podstatnú a významnú skutočnosť pri aplikácii § 10 ods. 2 Vyhlášky ako vecne správneho ustanovenia Vyhlášky.

Podľa názoru Sťažovateľa právny záver všeobecných súdov je formalistický, arbitrárny, zjavne neodôvodnený, nepreskúmateľný, z ústavného hľadiska neospravedlňiteľný a právne neudržateľný.»

Sťažovateľ ďalej uviedol, že «... nesúhlasí s procesným postupom Prvostupňového súdu, ktorý premietol rozhodnutie Najvyššieho súdu do Uznesenia. Takýto postup je v rozpore s kontinentálnym systémom práva, na ktorom je založený právny poriadok Slovenskej republiky. Na rozdiel od systému sudcovskej tvorby práva (tzv. právny systém precedensov) nie sú súdne rozhodnutia všeobecne právne záväzné pre budúce rozhodnutia súdov a pre subjekty práva v obdobných prípadoch. V systéme právnej logiky je preto vylúčené, aby sa súdy spravovali rozhodnutiami iných súdov (judikátmi), pretože tie nie sú prameňmi práva „de iure“ ale len „de facto“, pričom pri rozhodovacej činnosti súdov majú len podpornú funkciu.».

Sťažovateľ na základe uvedenej argumentácie namieta, že uznesením krajského súdu bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a domáha sa, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„I./ Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 30. 11. 2011 č. k. 9Co/123/2011-461 porušil:

- základné právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd;

- základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

II. Uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 30. 11. 2011 č. k. 9Co/123/2011-461 sa zrušuje v celom rozsahu a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru konštantne pripomína, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca vyjadril zhodu zámerov v koncepte práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy s konceptom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti preskúmal sťažnosť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu.

Ústavný súd pripomína, že z vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd je oprávnený preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd teda nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia podústavných právnych predpisov (m. m. II. ÚS 193/2010), ale úloha ústavného súdu sa obmedzuje len na kontrolu, či skutkové zistenia všeobecných súdov majú dostatočný racionálny základ, či interpretácia použitých právnych predpisov a následná aplikácia zistenej právnej normy je v súlade s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, či právne závery nie sú v extrémnom rozpore so skutkovými zisteniami a či rozhodnutia vydané v konaniach, ktoré im predchádzali, sú riadne odôvodnené. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Z takto vymedzenej kompetencie ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom ústavný súd preskúmal uznesenie krajského súdu vo vzťahu k dôvodom uvedeným v sťažnosti.

Ústavný súd pri hodnotení uznesenia krajského súdu vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania

tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Z vyššie vymedzeného obsahu sťažnosti (časť I tohto uznesenia) vyplýva, že podstatou argumentácie sťažovateľa je jeho nesúhlas s právnym posúdením veci krajským súdom a s tým súvisiacou priznanou výškou náhrady trov právneho zastúpenia. Podľa názoru sťažovateľa v danej veci všeobecné súdy nemali vychádzať z § 11 ods. 1 vyhlášky, ale z § 10 ods. 2 vyhlášky. Sťažovateľ tento právny názor založil na tom, že poskytovanie právnych služieb by sa neviazalo na predmet konania (určenie neplatnosti právneho úkonu), ale k bytu, ktorého hodnotu možno vyjadriť v peniazoch. Z tohto dôvodu všeobecné súdy pri určení tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby mali vychádzať z hodnoty bytu (§ 10 ods. 2 vyhlášky), a nie z 1/13 výpočtového základu (§ 11 ods. 1 vyhlášky).

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v citovanej časti odôvodnenia namietaného rozhodnutia (časť I tohto uznesenia) zrozumiteľným a výstižným spôsobom uviedol dôvody, na základe ktorých považoval uznesenie okresného súdu v časti týkajúcej sa spôsobu určenia tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za správne. Krajský súd v odôvodnení namietaného rozhodnutia tak ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil správnosť právnych záverov okresného súdu opierajúcich sa o § 11 ods. 1 vyhlášky a zároveň odôvodnil, prečo v danom prípade nebolo možné založiť právne posúdenie veci na § 10 ods. 2 vyhlášky, a tým vyhovieť právnej konštrukcii prezentovanej sťažovateľom.

Ústavný súd v tejto súvislosti nepovažuje za ústavne neakceptovateľný právny názor všeobecných súdov, ktorého východiskom je úvaha zakladajúca sa na tom, že v prípade, ak predmetom konania je posudzovanie otázky, či žalobou napadnutý právny úkon bol urobený v súlade s právnymi predpismi, predstavuje skutočnosť, ktorú nemožno objektívne vyjadriť v peniazoch pre účely výpočtu náhrady trov právneho zastúpenia. Rovnako za ústavne neakceptovateľný nemožno považovať záver, ktorého východiskom je myšlienková konštrukcia spočívajúca v tom, že právna služba poskytovaná zo strany právneho zástupcu v sporovom konaní sa viaže priamo na predmet tohto konania (v danom prípade neplatnosť

dvojstranného právneho úkonu). Z povahy veci totiž vyplýva podstata poskytovanej právnej služby v konaní pred súdom determinovaná predmetom konania. Predmet konania tak predstavuje relevantné kritérium, ku ktorému sa právna služba viaže. Právna služba poskytovaná v konaní pred súdom sa tak nemôže „pohybovať“ mimo rámca predmetu konania. Uvedené úvahy potom predstavujú racionálne východiská a limity na určenie výšky priznanej náhrady trov právneho zastúpenia. Z uvedeného potom vyplýva, že ak hodnotu predmetu konania nemožno vyjadriť v peniazoch, tak potom záver o tom, že tarifná odmena za jeden úkon právnej služby sa určí podľa § 11 ods. 1 vyhlášky, a nie podľa § 10 ods. 2 vyhlášky, nemá žiadne prvky svojvôle, ale naopak, má racionálny základ.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že právne závery formulované v odôvodnení uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu nevybočili z rámca ústavnoprávne akceptovateľnej argumentácie, závery všeobecných súdov sú racionálne, dostatočne odôvodnené a krajský súd primeraným spôsobom reagoval na argumentáciu sťažovateľa uvedenú v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu. Na základe uvedeného potom nemožno dospieť k záveru formulovanému sťažovateľom, že uznesenie krajského súdu je podľa sťažovateľa formalistické, arbitrárne, zjavne neodôvodnené, nepreskúmateľné, z ústavného hľadiska neospravedliteľné a právne neudržateľné.

Ako už bolo uvedené, z nezávislého postavenia ústavného súdu ako orgánu ochrany ústavnosti vyplýva, že do skutkových a právnych záverov všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť jedine v prípade, ak sú zjavne neodôvodnené a arbitrárne a zároveň majú za následok porušenie základného práva alebo slobody.

V súvislosti s uvedeným posudzovaním námietok sťažovateľa ústavný súd poukazuje na závery svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je absencia príčinnej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nemožnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu, reálnosť ktorej by mohol posúdiť

po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 138/02, IV. ÚS 1/2012). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným uznesením krajského súdu na jednej strane a sťažovateľom označenými právami (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Krajský súd rozhodol vo veci sťažovateľa spôsobom, s ktorým sťažovateľ síce nesúhlasí, ale jeho rozhodnutie bolo náležite odôvodnené na základe vlastných myšlienkových konštrukcií, ktoré ústavný súd nie je vzhľadom na už uvedené oprávnený ani povinný nahrádzať.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že podmienky na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie splnené neboli, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom rozhodol tak, že sťažnosť, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným uznesením krajského súdu je potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, sťažnosť z tohto dôvodu odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na uvedené rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2012